

орачи, овчари, говедари, прости, облѣчени въ дебели дрехи и обути въ нещавени цървули. Когато дошли въ градоветѣ и спестили пари, тѣ се облѣкли по граждански, обули се съ обуца и се явили между турци, гърци, евреи, арменци като голѣми търговци и занаятчии. Българската стока (шаяци, гайтани, чорапи, кожи) обикновено се изработвала отъ женитѣ изъ голѣмитѣ планински села. Мужетѣ закарвали стоката въ градоветѣ, слагали я на пазаря и я продавали на добра цена. Българитѣ изваждали на пазаря готови дрехи, ошити отъ якъ български шаякъ, продавали и готови обуца. Турцитѣ купували дрехитѣ и обуцата и оставали задоволни отъ тѣхъ, защото не били скъпи и друго, защото били яки и траяли дълго време.

Ето какъ българитѣ зели да оттикватъ гърцитѣ и арменцитѣ отъ пазаритѣ и да зематъ тѣ въ свои рѣще печалбитѣ. Появили се богати българии, които получили името чорбаджии. Турцитѣ и гърцитѣ отъ тѣхъ искали да събиратъ данъка и да имъ го предзватъ.

Докато по-рано българитѣ били нищо, сега тѣ станали сила: ако докаратъ на пазаря стока, има евтения и турцитѣ се радвали; ако не докаратъ, пазарътъ оставалъ празень, стока нѣмало, турцитѣ не могли да се облѣкатъ и обуятъ.

Така турскитѣ чиновници и власти видѣли, че българитѣ, като работници, като шивачи, като обуцари, като кожухари, били много добри, здрави, пестеливи, сериозни, полезни за всички. Гърцитѣ, които живѣли постоянно по градоветѣ, били слаби, изнѣмощѣли, болничави и макаръ нѣкои отъ тѣхъ да били много богати, тѣлесно били неджгави. Наопаки, дошлиятъ отъ Балкана българановци, били